

YUKIO

Queeste naar een toverbeest

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Petra van Engelenburcht
Coverontwerp: Freep!k.
ISBN: 9789403701080
© Petra van Engelenburcht

1 QUEESTE VOOR EEN TOVERBEEST.

Een knaloranje en een lichtgele zon hangt laag in de lucht en naast de twee zonnen zweeft er een maan in de lucht. Het is wel een vreemde maan, veel kleiner dan normaal en het is net zo lichtbruin als hazelnoot chocolade, wat Zuko het liefste eet.

Zuko weet nog niet dat Loryana niet een, maar zeven manen heeft, waarmee de tijd van de dag en nacht berekend worden. Deze manen hebben elk een eigen kleur, van donkerpaars tot okerrood en hebben schitterende namen zoals Vleermuis, Hanentijd, Lammetje, Zwaluw, Katgespin, Merelzang en zelfs Wolf.

Op dit moment hangt de kleine lichtbruine maan die merelzang genoemd wordt, het hoogst, dat is het teken dat het namiddag is. Daarna komt Kattengespinn, vroeg op de avond en daarna wolf voor middernacht en vleermuis, voor de vroege ochtend.

Zuko staat in een vreemd maar prachtige toverland en kijkt op naar de lichtbruine maan en beseft dat hij gigantische zin in chocolade heeft, maar of ze dat wel kennen in dit vreemde land? Hij hoort her en der vogels zingen. Het klinkt alsof het gewone merels zijn, net als op Aarde.

Merels zingen vaak nog eventjes, voor het te donker wordt, gewoon omdat ze dat leuk vinden,

Hier in Loryana zeggen de merels eigenlijk iets veel belangrijkers. Zodra merels hun laatste zang laten horen, is dat de tijd dat iedereen naar huis gaat om veilig te zijn, dat weet elke Loryaan, maar Zuko Hu Wong en zijn zusje Mayka hebben geen huis meer. Ze zijn weggelopen en de twee kinderen staan helemaal alleen, midden in een winkelstraat.

Zuko is pas twaalf jaar oud en zijn zusje Mayka acht en de jongen kan zichzelf zien weerkaatsen in een etalageruit. Een mager jochie in een zwarte leren jas, met rood sweatshirt eronder, een blauwe spijkerbroek en zwarte schoenen met rode veters. Het is dat zijn haren glanzend zwart zijn en erg lang, bijna tot op het midden van zijn rug. Anders zou iedereen hem voor een gewone jongen houden, maar Zuko kan toveren, dat weet je ondertussen toch wel?

Zuko en Mayka staan midden in Wichelstad, de hoofdstad van Loryana. Wichelstad is net zo een leuk en zeker magisch stadje als waar Harry Potter altijd terecht komt.

Deze straat is in ieder geval geen enge wegisweg straat. Het is keurig schoon en er zijn nergens engerds te zien, er is eigenlijk helemaal niemand te zien. Dat maakt Zuko best een beetje bang, waar moeten hij en zijn zusje nu heen?

Jill Watersteen en haar twee dochters hebben hem in de steek gelaten en hij heeft geen flauw idee waarheen te gaan.

Zuko voelde zich vanochtend nog een gewone jongen, maar toen was hij nog niet weggelopen samen met zijn zusje. Toen werd hij nog niet achtervolgd door de zonnebril bende en toen kreeg hij op het treinstation nog niet de geweldige magische brief. Je krijgt niet elke dag zomaar een uitnodiging voor een echte toverschool. Dan moet je echt wel kunnen toveren. Zuko voelt zich alleen helemaal geen tovenaar meer. Alleen maar heel erg moe, eenzaam en verlaten. Hij staart naar zijn handen en wou dat hij een toverstaf had. Hoe kan hij zichzelf en zijn zusje anders in een huis toveren waar ze veilig zullen zijn?

Nu is Zuko er helemaal niet meer van overtuigd dat het eyun dat hij altijd had, wel echt was veranderd in geluk. Daar staat hij nou. Zomaar met zijn zusje midden in een straat vol winkeltjes met de meest bizarre zaken te koop. Hij moet een boel toverspullen hebben, maar alle winkels zijn dicht. Wacht eens, in de trein gaf de envelop van de toverschool hem steeds antwoord als hij iets vroeg, misschien doet die envelop dat nu ook en vertelt hem waar hij heen kan gaan?

Hij haalt de envelop tevoorschijn en kijkt op zijn naam neer. Eigenlijk voelt het heel stom, maar wat moet hij anders. En eh, hoe spreek je enveloppen die kunnen praten eigenlijk aan? Zou dit een meneer of mevrouw envelop zijn? 'Eh beste envelop.' Zuko probeert zo beleefd mogelijk te klinken, terwijl hij het stuk perkament tussen zijn vingers klemt.

'Zal ik terug gaan naar het Chinese restaurant om weer elke dag af te wassen en stomme reclamefoto's van mij te laten maken, of is hier ergens een huis voor ons?'

Hij wacht hoopvol af, maar de envelop blijft wat het is, gewoon een ding met zijn naam erop, alleen het adres is veranderd.

Aan Yukio Drakenhart, naast de steeg bij Herberts Tovershop.

Zuko zucht teleurgesteld en begint bang te worden dat er echt niets anders opzit dan naar het restaurant terug te gaan. Dan zijn hij en Mayka helemaal voor niets weggelopen. Ergens begint het toch te lokken om weer in een huis te zijn. Oké, het leven bij oom Wang was enorm saai en het poseren voor reclames super stom. Maar hij mocht net zoveel snoepen als hij maar wilde en Zuko snakt naar een kopje lekkere warme thee en koekjes.

Het ziet er niet naar uit dat hier ook maar een iemand is die hem en zijn zusje thee en koekjes zou willen geven. Niemand laat de neus nog zien. Iedereen is binnen. Jill, Emily en Grisella vast ook en hij en zijn zusje moeten het maar uitzoeken.

Als Zuko omhoog kijkt ziet hij dat de lila lucht vol oranje wolken kleurt en ook dat de twee zonnen wel erg laag staan, straks wordt het donker en dan?...

Zuko kijkt om zich heen en voelt zich onzeker voor wat te moeten doen of waar heen te gaan en om hem heen huppelt onvermoeibaar een klein meisje van acht. Zijn zusje heeft haar lange zwarte haren in twee staartjes, ook schuine ogen en draagt een blauwe jas vol gouden sterren over een roze jurkje met engelenvleugeltjes. Mayka springt nog steeds touwtje en dat vind hij knap, want zelf is hij doodop van al dat lopen en reizen van hun gewone wereld naar deze toverwereld.

Yukio voelt ergens de hoop dat Jill Watersteen, Emily en Grisella terug zullen komen. Ze kunnen hem en zijn zusje toch niet zomaar in de steek laten? Blijkbaar wel en wat moet hij nu doen? In het restaurant zat hij allang op zijn bed met een grote zak snoep. tv te kijken tot hij moest tandenpoetsen en gaan slapen van oom Wang.

Er klinken stemmen. Zomaar komen er ineens een groepje heksen en tovenaars in vreemde kleren aan. Zuko doet hoopvol een stapje naar voren en wil ze vragen of ze mee mogen, waarheen weet Zuko niet, als het maar ergens veilig binnen is, maar het groepje heksen en tovenaars kijken niet eens naar de twee kinderen. Ze lopen met grote haast voorbij, slaan een hoek om en zijn weer weg.

Zuko zucht teleurgesteld. Er zit niets anders op. Hij weet nog dat hij van rechts kwam. Daar moeten ze maar weer heen, terug naar het station om zo een vreemde rups terug naar huis te nemen. Oom Wang zal wel mopperen dat ze de hele dag weg zijn geweest zodra ze thuis komen, maar wacht eens even. Zuko voelt zijn ogen groot worden zodra hij het zich weer herinnert.

Oom Wang had hen verkocht!

Als een bliksemschicht bij heldere hemel, herinnert Zuko zich weer dat hij erg boos werd omdat een onbekende man hem en zijn zusje had gekocht. Oom Wang vond dat wel prima, want hij kreeg een boel bemiddelingsgeld voor hun.

Zuko werd nog veel bozer toen hij hoorde dat oom Wang zijn zusje steeds in de kast had gestopt als ze niet wilde poseren voor speelgoed en die onbekende man die ineens in hun kamer stond werd enorm gemeen en gaf hem een klap!

Toen gebeurde er iets enorm wonderbaarlijks. Yukio kwam hun helpen en sloot oom Wang en die andere naarling in zijn kast op.

Zuko had nooit gedacht dat de zwerfkat die steeds kwam bedelen om wat lekkers een echte onvervalste toverkat was en het allermooiste, ineens kon Yukio praten en de zwarte kater zei hem dat ze weg moesten lopen. Dus pakten ze hun lievelingsspeelgoed en gingen er vandoor.

Zuko en Mayka werden wel achtervolgd door de zonnebril bende, maar gelukkig ook weer steeds gered door pratende katten. Daarna kwamen ze op het station aan, terwijl die mannen in zwarte jassen, met de zonnebrillen op hun neus, hun hadden gevonden en wilden vangen!

Toen hoorde Zuko Jill Watersteen en haar twee dochters over heksen en tovenaars praten. Hij rende achter ze aan met zijn zusje, zodoende kwamen ze midden op een heel vreemd station terecht. En weet je wat nog vreemder was? Er waren op dat station geen treinen maar heuse enorme grote rupsen. Zomaar kreeg hij geld en ook nog iets wat het meest geweldige van allemaal is, de uitnodiging voor een heuse echte toverschool!

De grote rups was van binnen gewoon een trein en daarmee reisden ze, samen met Jill en Emily en Grissela naar Wichelstad.

Wichelstad is geweldig spannend en Zuko voelde zich voor het eerst van zijn elven gelukkig, maar zomaar ging Jill Watersteen er, zonder iets te zeggen, met haar dochters vandoor.

Nu staat Zuko zomaar alleen met Mayka midden in een straat en weet niet wat te doen. Gelukkig komt die zonnebril bende er nu niet aan. Zuko is veel te moe om nog hard weg te kunnen rennen.

Ineens hoort de jongen iets. Bij, "Herberts Tovershop," is Herbert de winkel uitgekomen en doet de deur op slot met een tovergebaar.

'Hee, hallo!' Zuko rent snel op hem af.

'Kan ik je ergens mee helpen, jongeman,' Herbert kijkt hem afwachtend aan. Hij is eigenlijk een heel gewone man in zijn zwarte kleren, met blond haar en bruine ogen.

'Neem me niet kwalijk,' hijgt Zuko uit. 'Weet u misschien waar Jill Watersteen en haar dochters heen zijn gegaan?'

Mayka springt geen touwtje meer en afwachtend kijkt ze naar Herbert en Zuko op. Zuko is haar grote broer en altijd lief voor haar. Hij heeft er voor gezorgd dat die enge man haar niet meenam om voortaan altijd van die stomme Kabouter Pimpel plop filmpjes te moeten maken. Daarna was hij wel even boos op haar omdat ze die Barbies gekocht had, maar nu is hij niet boos meer. Alleen lopen ze al een hele tijd en Mayka is erg moe, maar haar broer zorgt er voor dat alles goed komt, dat weet Mayka zeker

'Jill Watersteen?' De blonde tovenaars kijkt de jongen verbaasd aan. Tijdens sluitingstijd zijn er niet veel Loryans meer op straat en al zeker geen kinderen, dat is echt onveilig. Dat er hier zomaar een jongen staat, bevreemd Herbert. Al helemaal zodra er een klein meisje bij komt staan.

'Ja, Jill Watersteen, met Emily en Grisella, haar dochters. U heeft hun nog een boel spullen verkocht,' knikt Zuko gretig.

‘Dat is waar ook ja,’ knikt Herbert. ‘Daar heeft ze netjes voor betaald ook. Meestal probeert ze stiekem wat mee te nemen.’ ‘Weet u waar Jill woont,’ Zuko kijkt de man hoopvol aan.

‘We mochten bij haar logeren,’ liegt hij snel.

‘Was je met haar en haar dochters? Nou, dat dievenpak is allang weer weg,’ lacht Herbert. ‘Dat is de kunst van een Paddenpoeler.

Nooit lang ergens blijven en niets als lege manden en planken achterlaten. Maar ik moet haar adres ergens hebben. Ze heeft wel eens iets bij mij besteld. Kom maar even mee naar binnen. Kinderen kunnen beter niet alleen op straat blijven na sluitingstijd.’

Zuko pakt Mayka bij haar hand en samen gaan ze Herberts toverketel in. De winkel is niet groot, al is het tot de nok toe vol geladen met allerlei spullen. Het ruikt er muf. Toch is er ook een ondertoon van iets wat tinkelt op zijn tong als hij het inademend. Zuko weet het nog niet, maar zo smaakt magie. ‘Wacht even,’ Herbert maakt een gebaar naar een grote olielamp die aan het plafond hangt. Meteen gaat de lamp aan, waardoor weldadig de winkel verlicht en alle vreemde spullen nog mooier lijken.

Wat deed die man nou? Zuko’s mond valt open, dat was toveren! Hij strekt zijn hand uit, draait het om en knipt daarna de vingertoppen tegen elkaar als een vingerknip en de lamp aan het plafond gaat weer uit.

‘Hee, had ‘m toch aangedaan?’ Herbert maakt nogmaals het gebaar en de lamp gaat weer aan.

Zuko bekijkt zijn vingertoppen vol ongeloof, want er brandt ineens een rode vlam op zijn wijsvinger alsof het een kaars is!

De koperen bel aan de deur tingelt vrolijk, wanneer Herbert die deur achter hen dicht doet. ‘Je hebt krachtige magie,’ knikt hij Zuko toe. ‘Daar zal je straks ver mee komen op je school.’

‘Op mijn school?’ Zuko kijkt verbaasd op zijn andere hand neer, oh ja, daarin houdt hij nog steeds de envelop vast. De magische vlam verdwijnt en hij bergt de envelop maar weer op in de ketel.

De kinderen kijken verwonderd de winkel rond. Op rekken, in kasten en kisten zitten en staan tal van boeken en leuke en geheimzinnige spullen. Zuko weet van meer dan de helft niet waar je het voor zou moeten gebruiken. Een boel spullen zitten vast vol met magie, want er komen gouden vonkjes uit een half gesloten kistje en er hangt een gouden gloed om andere voorwerpen. Zuko haalt de grote knikker die hij van de zwart-witte kat gekregen had even uit zijn zak. Inderdaad glanst er in de vlam ook die gulden gloed. Snel stopt hij het weer in zijn zak.

Herbert duikt achter de toonbank. Hij pakt een boek waar hij eerst het stof van afblaast. ‘Eens kijken,’ begint hij te bladeren. Hij mompelt namen tot hij er een gevonden heeft. ‘Jill Watersteen. Ze woont in eh, Drie aan de kaag.’

Dat zegt Zuko niets, maar hij knikt en mompelt, 'dank u wel.'

Zuko ziet dat de etalage te bereiken is vanuit de winkel. Vooraan liggen wat sieraden. Vlak bij zijn hand ligt de armband die

Emily leuk vond

Herbert bergt het boek weer weg en loopt op hem af.

'Wat kost dat?' Vragend wijst Zuko naar een opgezette slang op een kast achter hen. Een goudgeel oog fonkelen in het licht van de olielamp. 'In dat opgezette dier zit toverkracht, weet je dat wel? Herbert draait om. Hij pakt de slang op en als hij hem weer aankijkt, knikt Zuko dat hij luistert, maar de armband zit dan al diep in zijn zak.

Stelen. Het is stelen wat ik doe! Zuko voelt het woord dief gewoon op zijn voorhoofd branden, maar hij wil de armband aan Emily geven omdat hij haar aardig vindt.

Zuko griezelt van de opgezette slang die Herbert hem voor houdt. Het slangenlijf is wel drie keer opgerold en de opgerichte kop kijkt hem strak aan. De slang heeft maar een oog en dat gloeit net zo mooi als de grote knikker in zijn broekzak.

Oh nee, Mayka heeft vast gezien dat hij de armband heeft gepakt. Zijn zusje heeft vast ook iets gezien wat ze wilt hebben. Met moeite krabbelt ze op de houten rand en kruipt daarna, op haar handen en knieën de etalage in. 'Mayka!' Zuko sist het ongeduldig. Hij stampvoet als zijn zusje gewoon verder kruipt en probeert Herbert niets te laten merken.

'Hier,' steekt de tovenaar hem de opgezette slang toe. 'Hou die altijd dicht bij je. Die slang is een Woduga. Hij beschermt tegen diefstal, want hij bijt elke dief. Je moet wel een Woduga hebben als je met dievenpak omgaat.'

Zuko knikt aarzelend en pakt de slang aan, maar weet niet wat hij er mee aan moet. Hij houdt niet van opgezette beesten.

Mayka is bij wat ze wilt hebben en aait er overheen. Het is een opgezet uiltje. Het uiltje staart haar strak aan, alsof het haar schuld is dat het opgezet is.

Mayka doet haar rugzak af en stopt het uiltje erin. Ze doet haar rugzak weer om en kruipt weer terug.

Gelukkig heeft Herbert het niet gezien. Hij is te druk met het afstoffen van de slang met een doek. 'Voor jou maar twee gouden pieken,' zegt hij en Zuko knikt aarzelend. Herbert klinkt alsof hij hem een geweldig aanbod doet en als hij de slang bekijkt, merkt Zuko dat het dier met zijn goudgele oog tegen hem knipoogt. Het kan niet anders of deze slang is zijn vierde magische voorwerp!

Zuko pakt snel Mayka bij haar arm zodra ze weer uit de etalage tevoorschijn kruipt. Hij durft het aanbod van Herbert niet te weigeren, nu de armband in zijn broekzak zit. Hij steekt zijn hand in zijn jaszak om te betalen, maar als hij

zijn geldbuidel wil pakken is zijn jaszak leeg! Verbaasd voelt Zuko opnieuw. Hij had toch een blauw zakje vol gouden munten?

Zuko voelt in zijn andere jaszak en zelfs in zijn broekzakken. Hij voelt alleen iets wat erg koud en hard aanvoelt. Dat is de glazen knikker en hij voelt ook de gestolen armband, verder is ook deze jaszak leeg. Het blauwe zakje is spoorloos verdwenen! 'Mijn geld is weg,' bekennt Zuko verlegen. 'Ik moet het verloren hebben.'

'Zat dat geld in je jaszak?' Herbert schudt grijzend zijn hoofd als Zuko knikt.

'Ja, en nou is het weg.' Zuko zoekt de grond af. Hij kijkt verbaasd op zodra Herbert begint te lachen. 'Nu Jill en haar dochters ook weg zijn weet je ook wel waar je goud is gebleven,' grijnst de winkelier.

'Hebben zij mijn geld gestolen?' Zuko kan niet geloven dat hem dit overkomen is, hij wil de slang terug geven, maar Herbert knikt hem toe.

'Hou 'm maar jochie. Je hebt het op Drakenburcht meer nodig dan ik, als je straks samen met die meiden in één klas zit.'

Zuko stapt even later met Mayka de winkel uit. Hij heeft de opgezette slang in een katoenen tas, in de andere hand draagt hij de ketel met de kristallen bol en de envelop en het schelle gegrinnik van Herbert kriebelt nog na in zijn oren. Dievenpak, zo heeft de oude man Jill en haar dochters genoemd. Daar moest Herbert nog om lachen ook.

Ik ben ook dievenpak! Zuko voelt de armband in zijn jaszak branden. Herbert was eigenlijk erg aardig. Zal hij met een smoesje teruggaan en de armband terug leggen? Aarzelend kijkt hij om naar het winkeltje, maar durft dat toch niet meer.

Ondanks dat ze zijn geld gestolen hebben wil Zuko Jill, Emily en Grissella toch graag terug zien. Hij kijkt de straat op en af en hoopvol naar twee heksen die langs lopen. Hij wil ze de weg vragen naar dat drie aan de Kaag, waar dat ook is, maar de vrouwen lopen snel door.

Drie aan de kaag, is trouwens zo een vreemde naam. Zou het de naam zijn van een flat, een huis of misschien een dorpje?

Er komt weer iemand aan, dit is een tovenaar en Zuko wil vragen of deze man weet waar Drie aan de kaag is, maar als hij tovenaar aan wil spreken, loopt die snel weg van hem. Iedereen heeft ineens haast. Geen wonder, de zon hangt al zo laag dat de oranje wolkjes hun glans beginnen te verliezen en donkergrijs kleuren.

Hoe laat zou het eigenlijk zijn? Er is nergens een klok te zien, Zuko zucht alweer. Hij is nog nooit zo laat op straat geweest en voelt zich erg teleurgesteld. Jill en haar dochters hebben hem in de steek gelaten en zelfs nog beroofd.

Ineens komt er een tovenaar in een lange rode jas langs.

'Neem me niet kwalijk,' loopt Zuko hem na en vraagt beleefd, 'weet u ook hoe laat het is, meneer?' De tovenaar heeft een torenvalk op zijn pols zitten en

klopt veertjes van zijn zwarte gewaad terwijl hij hem verbaasd aankijkt, 'hoe lang het is? Jongen. Hoe Lang woont in China.' Zonder nog naar hem te kijken loopt de man door en Zuko kijkt de man na. Hij snapt niet eens wat deze meneer zegt.

'Neem me niet kwalijk,' waagt hij een tweede poging bij een dikke tovenaar met een grote mand aan zijn arm, 'weet u waar Drie aan de kaag is?' Deze tovenaar schudt diens hoofd en loopt door zonder maar naar hem te kijken. Diep zuchtend leunt Zuko tegen een muur, terwijl Mayka neerhurkt en hem afwachtend aanstaart.

Na al dat touwtjespringen is ze moe, ziet hij wel en Zuko voelt zijn voeten branden, het valt niet mee zo lang op nieuwe schoenen te moeten lopen. Wat moeten ze nu doen? Waar moeten ze heen zonder geld? Hij heeft in de rugzak de portemonnee vol honderden euro's maar ja, die nam de conducteur niet aan.

Zuko wrijft zuchtend achter een oor. Daar voelt hij twee kleine jeukende bultjes. Oh ja. Daar heeft de vleermuis hem gebeten. Wat zei Neon ook alweer? Zodra de vleermuis je bijt, ben je zijn baas.

Eigenlijk heb ik dus toch een toverbeest, bedenkt Zuko, maar Neon heeft de vleermuis meegenomen. 'Ik had 'm het mandje moeten afpakken en daarmee hard wegrennen,' lacht Zuko in zichzelf, ik ben nu ook dievenpak.'

Hij grijnst erom, dan had hij pas een echt machtig toverbeest gehad. Heel wat beter dan die suffe oude katten van Emily en Grisella.

'Hee jongen!' Zuko schrikt zich rot wanneer een grote man met nijdig vertrokken gezicht op hem af komt lopen.

Oh jee! Is dat politie? Worden ze nu naar oom Wang en tante Mei teruggebracht?

Mayka gaat staan en pakt zijn hand angstig beet.

Achter de man staat een knulletje zielig in elkaar gedoken, hij heeft een verband om zijn hoofd en een arm in mitella.

'Heb jij geen wickelbord?' De man heeft zo een plank aan zijn schouder hangen. Als Zuko van nee schudt; krijgt hij zomaar het wickelbord toegeduwd.

'Dat zal je leren dat ding te kopen zonder toestemming,' snauwt de man tegen het jochie en trekt hem ruw mee. 'Nu is al je zakgeld op.

Nou heb je een hersenschudding en nog een gebroken arm ook. Hoe haal je het in je hoofd om met dat ding te vliegen?'

'Maar pappa,' zielig begint het jochie te snikken. 'Ik wou er zo graag eentje en die verkoper zei dat ermee vliegen niet moeilijk is.'

'Nou.' De vader omarmt zijn zoontje en klinkt meteen een stuk vriendelijker.

'Nu weet je dat verkopers alles zeggen om je iets aan te smeren. We gaan eerst wickelbord lessen regelen voor je weer zo een ding krijgt.'

'Maar ik mag er wel eentje hé, pappa? Al mijn vriendjes hebben er een.'

Zuko kijkt de vader en zoon verbluft na, terwijl ze weglopen. Daar staat hij nou. Met rugzak en een tas, het roestige keteltje én, leunend tegen zijn hand, een spiksplinternieuw wickelbord. Zo noemen ze dat ding blijkbaar en je kunt er ook nog op vliegen, maar hoe dan?

Zuko bekijkt het bord. Het is wat groter en breder dan een strijkplank met een spitse punt bovenaan en rond aan de onderkant. De plank is een stuk groter dan hijzelf en er zit een gat met een touw erdoor aan de spitse kant van het bord. Daar draag je ze aan, heeft hij bij de man gezien.

Zuko heeft jongens met zo een wickelbord zien vliegen. 'Zou ik er ook mee kunnen vliegen?' Nieuwsgierig legt hij de plank neer en stapt er op.

Mayka gaat meteen achter hem staan en slaat haar armen om zijn benen. Ze verwacht vast dat ze samen zullen vliegen, net als Jill met de reiswolk had gedaan, maar de plank doet niets.

Misschien moet je een toverspreuk zeggen? 'Simsalabim,' zegt Zuko plechtig. De plank doet nog steeds niets. 'Hokuspokus?' Dat doet ook al niets. Hij kent nog maar een ander toverwoord. 'Abracadabra!'

De plank blijft roerloos liggen.

'Wat een stom ding,' Mayka springt er maar van af, maar Zuko voelt zijn hart overslaan zodra hij de plank optilt en omdraait, want aan de voorkant zit een gele draak die een gouden vlam uitblaast! De jongen kan zijn ogen niet geloven. 'Bij de magische krachten van Chen,' hijgt hij uit. Daar heeft hij alweer iets wat geel is. Dit is zijn vijfde magische voorwerp en dat heeft hij ook nog zomaar gekregen, maar wat nu? Zuko bekijkt de spullen en vraagt zich af hoe hij alles mee moet krijgen.

Uit de linnen tas steekt de kop van de opgezette slang en die staart hem grijnzend aan. Mayka pakt haar rugzak en haalt er iets uit. 'Zij en de slang zijn vriendjes,' zegt ze hem en ze steekt hem iets toe.

Verbaasd pakt Zuko het aan en zomaar heeft hij een gitzwart klein uiltje in zijn hand. Dit uiltje heeft maar een oog en het is knalrood!

'Wat moet ik hier nou mee?' Zuko kijkt zijn zusje hoofdschuddend aan en Mayka haalt haar schouders op. Ze hurkt neer en haalt de houten popjes uit haar rugzak en gaat er mee spelen. Zuko vind de popjes eng. Net zo eng als hoe dat stomme uiltje naar hem kijkt.

Zal ik 'm naar Herbert terugbrengen? Het laatste waar hij behoefte aan heeft is twee opgezette beesten, maar hij stopt het uiltje ook maar in de zak. Ineens loopt er iemand langs die Zuko rillingen over zijn rug geeft. Het is een grote kerel met maar één oog, over het andere heeft hij een doek geknoopt. Zuko merkt dat de man na een achteloze blik naar hem, blijft staan en zijn zusje aandachtig opneemt. Hij heeft een jutezak over zijn schouder en trekt die omlaag alsof hij zijn zusje erin wil stoppen!

Mayka tilt de popjes op. Ze tikt ze met de kopjes tegen elkaar aan alsof ze de popjes wil laten zoenen.

'Auw!' De man grijpt meteen naar zijn hoofd. Na een geschrokken blik naar Mayka zet hij het op een rennen.

Borg de bruid wou het kleine meisje ontvoeren en er hard mee wegrekken, maar hij kreeg een pijnsteek in zijn hoofd of ze er een dolk in staken! Dus besluit Borg te maken dat hij wekomt, zo klein als ze is, is dat kleintje daar nu al machtig in toveren! Daar kun je beter geen problemen mee maken.

'Wat doet die man vreemd,' Zuko kijkt de man verbaasd na. Daar staat hij dan met zijn rugzak op de rug. Een niet vliegend wickelbord aan een schouder. Een bruine katoenen tas in een hand, in de andere een roestig keteltje met gebarsten kristallen bol.

Ze staan midden in de stille straat en de jongen kijkt naar links en rechts. Wat moet ik nu doen. Waar moeten we nu heen?

De meeste winkels zijn ondertussen dicht. Erboven zijn ramen waardoor licht brandt. Daar woont vast iemand, zou hij aanbellen en vragen of ze even naar binnen mogen voor een kopje thee of iets te eten?

Achter hem valt ineens, luid kletterend, iets om.

Als de jongen er naar omkijkt zit, loert bovenop een stapel kisten een grote rode kat met knalgele ogen naar hem. 'Een kat.' Zuko zucht opgelucht, want hij moest nog steeds een toverbeest en dat blijken katten te zijn.

Zuko zet zijn spullen naast Mayka neer en strekt lokaal zijn hand uit. 'Poes, poes, poes,' vlijend loopt hij erheen.

De oranjerode kat staart strak naar hem en Zuko sluipt stapje voor stapje dichterbij. 'Kom eens hier? Wil je mijn toverbeest zijn?' Zodra hij dicht bij genoeg is om te aaien, strekt Zuko zijn handen grijpklaar uit, maar 'auw!' De kat mept op zijn hand en krijst, 'blijf met je poten van me af!' Woest blazend springt hij weg en rent een steeg in.

Zuko trekt verschrikt zijn hand terug en ziet op de grote krassen bloed op wellen. 'Gemeen beest, kom hier!' Woedend rent hij de steeg in, klaar om de kat te vangen, maar het is helaas nergens meer te zien. Zuko likt het bloed van zijn hand af en vind dat helemaal niet vies smaken. Een beetje ijzerachtig, maar ook zoet. Hoe zou de vleermuis gevonden hebben hoe hij smaakte? Fronsend houdt hij zijn hand omhoog. Gelukkig bloedden de krassen nauwelijks, ze schijnen wel. Zuko draait teleurgesteld om. Hij wil het steegje uitlopen, maar ziet ineens iets achter een stapel kisten staan. Alsof iemand het verstopt heeft, staat daar een grote oude koffer.

Na zijn schoenen gevonden te hebben en dat Mayka de linnen tas met de kristallen bol erin gevonden had, vind Zuko het helemaal niet erg meer om spullen te pakken en nieuwsgierig tilt hij de koffer op en vraagt zich af. 'Wat zou daar inzitten?'

De koffer voelt flink zwaar. Hij legt het neer en maakt de sluiting los. Zuko tilt het deksel op en ziet een boel spullen. Kijk nu eens? Gretig grut de jongen tussen lege glazen potjes, halfvolle potjes inkt, ganzenveren en boeken. Dit zijn schoolspullen!

Zuko trekt de lijst met benodigdheden uit zijn rugzak. Als hij de lijst controleert, zit er in de oude koffer echt alles wat iemand die naar de school moet nodig heeft. Het is gebruikt zo te zien, maar wat geeft dat als je geen geld meer hebt? Het is geweldig dat hij zomaar deze koffer gevonden heeft. Zuko is zo druk met de koffer dat hij haar niet eens opmerkt, want een vrouw in lange groene mantel verschuilt zich voor hem achter een grote vuilnisbak.

Zuko neemt opgetogen de koffer mee naar zijn zusje en Mayka kijkt er nieuwsgierig naar. 'Wat zit daar in, Yukio?'

'Dingen voor de school.' Zuko maakt weer de koffer open en laat haar de inhoud zien. Wat raar? Hij duwt het maar snel onder een boek, want wat doet die grote roze onderbroek ineens in de koffer?

Mayka vertrekt haar gezicht. 'Ik wil niet naar school,' haalt zijn zusje haar schouder op.

'Jij hoeft ook niet naar die school, maar ik,' grinnikt Zuko. Hij wrijft over zijn voorhoofd en kijkt peinzend naar al zijn spullen. Zo langzamerhand wenst hij zich wel een karretje. Hoe moet hij anders alles meekrijgen?

De vrouw met de groene mantel komt een beetje omhoog. Ze maakt een tovergebaar en er vliegen gouden vonkjes van haar hand naar het hoofd van Zuko.

Zuko kijkt op de open koffer neer. Het was zo vol spullen, maar ineens ziet hij in het midden een kuil. Was die er net ook? Ach wat maakt het uit. Het maakt de koffer vast zwaarder, maar daar past het keteltje eigenlijk prima in. Nadat hij het keteltje in de koffer heeft gelegd, drukt hij het wat aan. Tot zijn verbazing zakt de ketel weg en er verschijnt alweer een opening tussen alle spullen. Goh, daar zou de tas met de slang en het uiltje in kunnen?

De katoenen tas met de slang verdwijnt ook zomaar in de koffer. Mayka doet snel haar rugzak af en drukt die in het kuiltje dat weer zomaar verschijnt.

Haar rugzak zakt meteen weg en Zuko doet die van hem er ook maar bij. Ademloos ziet hij ook zijn rugzak verdwijnen en voelt zich enorm opgelucht nu hij niet meer zoveel spullen hoeft te dragen. Snel doet hij het deksel dicht en Zuko voelt zich enorm tevreden. Zomaar heeft hij een grote koffer die kan toveren door dingen te laten verdwijnen en zelfs alle benodigde schoolspullen,

'Nu kan ik naar Drakenburcht,' knikt Zuko tevreden, maar. Net zo snel schudt de jongen zijn hoofd. Hij mist toch nog iets en nog wel het meest belangrijke...

Met een frons bekijkt hij zijn hand waarop de krassen schrijnen. Ik heb nog steeds geen toverbeest en zonder mag ik niet eens op de school komen. Diep zuchtend wrijft Zuko achter zijn oor. 'Hoe kom ik in vredesnaam aan een toverbeest? Zouden ze kleine zusjes ook als toverbeest aannemen?'

Grinnikend kijkt hij op Mayka neer en ze lacht tegen hem terug.

'Na alle spullen gevonden te hebben, vindt ik vast ook nog wel een toverbeest.' Lachend tilt Zuko de koffer op, maar jeetjemina? Verschrikt buigt hij naar achteren. Zelfs met al zijn gewicht krijgt hij de koffer geen centimeter van de plek?

Zuko zet fronsend zijn handen in zijn zij. Net was de koffer zo licht, nou lijkt het wel alsof er beton in zit. Waarom is die stomme koffer ineens zo afgrijselijk zwaar? Zou hij alles er weer uit moeten halen?

Zuko probeert het weer, maar zelfs met twee handen aan het hengsel krijgt hij het nauwelijks van de grond. Waarom kan hij dat stomme ding niet meer dragen?

Ze is nog steeds verborgen, maar weer beweegt de vrouw met de groene mantel haar hand. Meteen zweven er gouden vonkjes naar een vuilnisbak.

Zuko kijkt verschrikt om zodra, luid kletterend, een deksel van een vuilnisbak valt. Daar gloeit meteen licht in, brandt er daar een vuur in?

Hij loopt er verbaasd heen en ziet op een stapel troep een oud boek liggen.

Het heeft op de voorkant de afbeelding van twee draken die een schild vasthouden. Op dat schild houdt een hand een brandende fakkel vast. Die fakkel straalt dat prachtige licht uit, maar terwijl hij er naar kijkt, dooft de vlam.

Snel pakt de jongen het boek op. 'Kijk eens wat ik gevonden heb, Mayka? Dit is toch veel te mooi om daar te laten liggen?' Nieuwsgierig doet hij het boek open. Binnenin staat een naam met schots en scheve letters geschreven; "Adrianus Uilenoog." Zuko kijkt om zodra hij een klik hoort. De koffer doet, helemaal zelf, het deksel omhoog en klapt open.

'Wil je dit boek hebben?' Het deksel beweegt gretig op en neer, alsof het ja zegt. Zuko doet het boek in de koffer en dat klapt meteen weer dicht.

Hij pakt aarzelend het handvat beet en als hij een ruk geeft om het loeizware ding omhoog te krijgen? 'Wow!' Zuko wankelt naar achteren. Net was de koffer nauwelijks te tillen. Nu ineens zo licht, als zit er niets meer in? Niets verbaast Zuko meer, blijkbaar wordt er overal getoverd.

Mayka stopt de popjes in haar jaszak en gaat staan als Zuko op haar afloopt met de koffer aan de hand en het wichelbord aan een schouder.

'Gaan we nu logeren?' Mayka kijkt haar broer pruilend aan. 'Ik ben moe en mijn buikje heeft honger.'

Zuko is ook moe en heeft ook alweer trek. 'We gaan kijken of er ergens een Macdonalds is,' knikt hij zijn zusje toe.

‘Mag ik dan weer een Happy Meal?’ Zuko hoopt dat ze daar wel hun geld aannemen en knikt zijn zusje toe.

Hij voelt zich best nog wel zwaar beladen met het wickelbord en de koffer, toch voelt Zuko zich tevreden. Hij heeft alle spullen voor de school, alleen nog geen toverbeest. Zodra hij zich een kat gevangen heeft, moet hij alleen nog ergens een plekje voor zijn zusje te vinden waar ze kan logeren zo lang als hij op Drakenburcht zit. Mayka sjokt naast hem mee en verzucht keer op keer, ‘ik ben moe.’ Zuko snapt niet waarom zijn zusje moe is, want zij heeft alleen de regenboog eenhoren om te dragen, maar hij is ook moe.

Als Mayka het weer zegt, nu al luider, duidelijk van plan om te gaan krijsen, verschijnt er zomaar een bankje.

‘Die was er net toch niet?’ Zuko staart er verbaasd naar, maar Mayka gaat er al heen. Ze doet haar rugzak af en klautert erop. ‘Ik heb honger,’ jengelt ze. Zuko zet alle spullen neer. Hij herinnert zich dat hij wat eten mee had genomen van de Caterpillar. Hij trekt de papieren zak tevoorschijn en haalt er wat broodjes en de nauwelijks aan gegeten koek uit. Stilletjes delen ze het eten.

Zuko strekt zijn vermoeide voeten voor zich uit. We kunnen hier niet blijven, weet hij wel en gaat weer staan. ‘Kom Mayka.’ Hij tilt hij haar van de bank af, ‘we moeten weer verder.’

‘Nee,’ Mayka jammert wanhopig. ‘Ik ben moe.’

Als je niet mee komt oom Wang je halen om kabouter pimpel plop te spelen,’ dreigt hij zijn zusje.

‘Ik wil zitten,’ klaagt ze, ‘mijn beentjes zijn moe,’ maar het bankje verdwijnt al even geheimzinnig als het verschenen was. Zuko begint te lopen en Mayka sloft met diep gebogen hoofdje achter hem aan.

Terwijl ze door de stille straten lopen, probeert Zuko zich de weg te herinneren. Hij hoopt de dierenzaak te vinden, waar Emily en Grisella hun katten gestolen hebben.

De katten waren op, maar misschien kan hij een ander beest vinden, iets wat hem niet slaat...

Als ik een of ander beest zie? Dan pak ik die en ren er hard mee weg, neemt de jongen zich voor. Als het me nou maar niet bijt of weer krabt. Hij bekijkt hij de rauwe krassen op zijn hand. Die doen nog flink pijn.

Zuko kijkt om zich heen, nergens lopen er nog heksen, tovenaars, laat staan kinderen. Het is laat, ziet hij aan de ondergaande zon, de lucht wordt steeds donkerder. Bezorgd begint Zuko steeds sneller te lopen. Hij moet nog steeds een toverdier voor hij naar school kan. Het is raar, maar hij weet het zeker, Als de zon onder is gegaan en hij geen toverbeest heeft? Dan is hij gezakt voor deze test!

De zon verdwijnt al achter de daken.

Hij moet zich haasten als hij nog een toverbeest wil vinden voor het donker wordt. Zoekend kijkt de jongen rond en het eerste de beste dier die hij ziet? Dat is dan voor hem!